

кръста. Това би значело да се омърси. Защото въ ония времена кръстътъ бѣше най-ужасното, най-позорното орждие за смъртно наказание. На кръстъ разпъваха само убийци, непокорни роби, бѣглеци и бунтовници противъ държавата, за какъвто смѣтаха и Исуса.

Полека лека тълпата отминаваше напредъ и палачитѣ останаха сами. Тѣ се чудѣха, какво да правятъ. Неочаквано отсреща се зададе единъ работникъ, нѣкой си Симонъ - езичникъ, отъ града Киринея (Сирия). Войниците го накараха насилу да влачи кръста. Единъ отъ палачитѣ повдигна Исуса, и шествието потегли напредъ.

Всички бързаха. До хълма оставаха само нѣколко крачки. Отъ тамъ вече се чуваха шумни разговори. Шумѣха ония, които бѣха изпреварили другитѣ, за да си избератъ по-добро мѣсто, та да могатъ да видятъ и най-малката дреболия отъ наказанието.

Най-после всички стигнаха на Голгота, северо-източно отъ еврейската столица. Не е известно, отъ де носи такова название тоя хълмъ, което преведено на български значи черепъ. Може би отъ туй, че на видъ прилича на черепъ. А може би и затова, че тамъ отъ незапомнени времена се извършвали смъртни наказания, отъ които изоставали отпосле много черепи и кости на умрѣлитѣ. Има старо еврейско предание, което гласи, че тукъ нѣкога, 4000 години преди Христа, билъ погребанъ бащата на човѣчеството Адамъ, поради което и досега, когато изображаватъ разпнатия Исусъ, подъ краката му рисуватъ главата на Адама, съ две кости поставени кръстосано.